

‘De wind valt weg, Frieda, we kunnen even rustig aan doen.’
Frieda is aan het zeilen met haar vader. Ze ligt met haar buik plat op de trampoline van de zeilboot en kijkt over de rand de zee in. Het valt Frieda op dat er veel rommel in de zee ligt. ‘Papa? Wat is dat allemaal?’ vraagt ze.

'Wat precies, Frieda?' vraagt haar vader. Ze wijst naar de rommel in het water en haar vader volgt met zijn blik haar vinger in de richting van het zeewater. 'Dat is plasticsoep,' zegt haar vader somber. 'Plasticsoep?' vraagt Frieda verbaasd. 'Wat is dat?'

Frieda's vader laat de zeilen los en komt op zijn buik naast Frieda op de trampoline liggen. Samen laten ze hun blik over het water gaan en kijken ze de diepte in. Gelukkig heeft Frieda geen dieptevrees meer. Ze kijken het water in, dat ernstig is vervuild. Overal om hen heen zien ze afval dat eigenlijk in een prullenbak thuishoort.

'Plasticsoep is afval dat in de zeeën en oceanen ronddrijft en -zwerft. Er komt steeds meer afval bij, waardoor er ook plastic wordt meegevoerd door de stroming. Helaas zijn het niet alleen de grote stukken die je nu ziet, maar ook ieniemieniestukjes die bijna onzichtbaar in het water drijven. Het is zeer gevaarlijk voor al het zeeleven,' zegt Frieda's vader.

Frieda kijkt geschrokken op. 'Waarom ligt het dan in de zee, papa?' vraagt ze.

'Dat is een goede vraag, Frieda, ik zal proberen daar antwoord op te geven.' Haar vader begint te praten en Frieda kijkt naar de grote hoeveelheid afval die zich om hen heen heeft verzameld nu ze stilliggen.

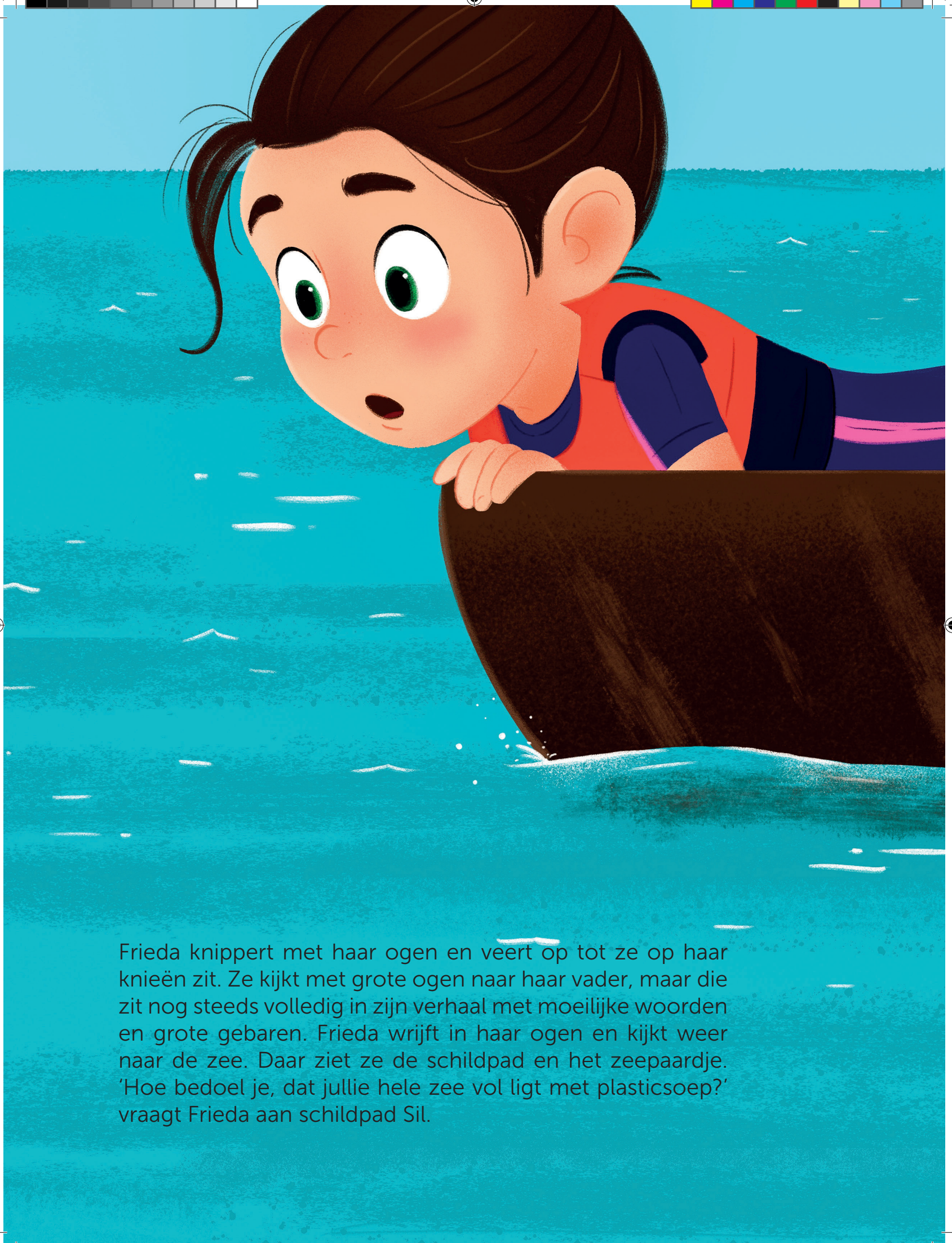
Ze denkt aan al het leven onder water en voelt zich net als haar vader somber worden. Dan wordt haar interesse gewekt door twee kleine kopjes die ze tussen al het afval ziet verschijnen.

De stem van haar vader vervaagt en Frieda kruipt in haar eigen gedachten. 'Wat zijn dat voor kleine kopjes daar in het water?' Ze komen dichterbij en Frieda ziet nu duidelijk dat het de kopjes zijn van een kleine zeeschildpad en een zeepaardje. Ze kijken met trieste ogen naar Frieda. 'Waarom kijken ze zo verdrietig?' vraagt Frieda zich mompelend af. Tot haar verbazing geeft de schildpad antwoord. Hij zegt: 'Hoi Frieda, dit is mijn vriendin Zora het zeepaardje, ik ben schildpad Sil. We zijn erg verdrietig, want onze hele zee ligt vol met plasticsoep.'

Frieda knippert met haar ogen en veert op tot ze op haar knieën zit. Ze kijkt met grote ogen naar haar vader, maar die zit nog steeds volledig in zijn verhaal met moeilijke woorden en grote gebaren. Frieda wrijft in haar ogen en kijkt weer naar de zee. Daar ziet ze de schildpad en het zeepaardje. 'Hoe bedoel je, dat jullie hele zee vol ligt met plasticsoep?' vraagt Frieda aan schildpad Sil.

